

نویسنده: برین تریل (Brian Terrell).
منبع و تاریخ نشر: کماندریم «2021-09-07».
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

نه ؛ « طولانی ترین جنگ » در تاریخ ایالات متحده به پایان نرسیده است

No, 'The Longest War' in US History Is Not Over

آنچه ایالات متحده در مورد افغانستان و مردم آن انجام داد ، یک سری
اشتباهات یا نیت های خوب نیست ، بلکه جنایات است . و هنوز پایانی
آن در چشم نیست

***What the U.S. did to Afghanistan and its people is not
a series of mistakes or good intentions gone awry, but
crimes. And there's still no end in sight***

اجمل احمدی پس از کشته شدن اعضای خانواده اش در حمله هواپیمای بدون سرنشین
آمریکایی در کابل ، افغانستان در 29 اوت 2021 ، تنها در یک اتاق گریه می کند.
(عکس: مارکوس یام/لس آنجلس تایمز)

رئیس جمهور **جو بایدن** در 31 اگوست در سخنانی از کاخ سفید به مردم ایالات متحده و جهان دروغ گفت: "دیشب در کابل، ایالات متحده «20» سال جنگ در افغانستان را پایان داد- طولانی ترین جنگ در تاریخ آمریکا." اما جنگ ایالات متحده علیه افغانستان به پایان نرسیده - فقط شکل خود را با پیشرفت های تکنولوژیکی تطبیق داده و به جنگی تبدیل شده است که از نظر سیاسی پایدارتر، جنگی سخت تر و صادراتی تر خواهد بود. همانطور که رئیس جمهور اذعان داشت، "ما مبارزه با تروریسم را در افغانستان و دیگر کشورها حفظ خواهیم کرد. برای انجام این کار فقط نیازی به جنگ زمینی نداریم. ما آنچه را که قابلیت های فرا افقی نامیده می شود داریم، به این معنی که می توانیم حمله کنیم تروریست ها و اهداف آنها را بدون چکمه «سربازان پیاده نظام» آمریکایی بر روی زمین - یا در صورت نیاز به سربازان پیاده نظام بسیار اندک ". از بین ببریم.

«از ملتی که باید به آنها وعده جبران خساره بدهد و یا که از مردم افغانستان طلب بخشش کند، همچو کودکانه با عصبانیت می گوید: "ما نمی بخشیم. ما فراموش نمی کنیم. ما شما را شکار می کنیم و به شما پول می دهیم..." **بایدن**»، رئیس جمهور **بایدن**، پنج روز قبل، شامگاه پنجشنبه، (26 اگست)، ساعاتی پس از انفجار یک بمب انتحاری در دروازه فرودگاه بین المللی حامد کرزی واقع در کابل، کشته و زخمی های بسیاری از افغان ها در تلاش برای فرار از کشور خود و کشته شدن (18) سرباز آمریکایی را به همراه داشت. او: "خشمگین و دل شکسته" گفت. بسیاری از ما که به صحبت های رئیس جمهور قبل از شمارش قربانیان و پاکسازی آوارها گوش می دادیم، آرامش و امید را در سخنان وی نیافتیم. در عوض، ناراحتی و عصبانیت ما تنها زمانی تقویت شد که **جو بایدن** این فاجعه را فرا گرفت و خواستار جنگ بیشتر شد.

برای کسانی که این حمله را انجام داده اند، و همچنین هرکسی که برای آمریکا ضرر می خواهد برساند، این را باید بدانند و یاکه شماها باید بدانید: ما نمی بخشیم. فراموش نخواهیم کرد. و ما شما را شکار می کنیم و شما را مجبور به پرداخت پول می کنیم." من همچنین به فرماندهانم دستور داده ام که برنامه های عملیاتی را برای حمله به دارایی ها، رهبری و تاسیسات داعشی ها بخصوص شاخه خراسان تهیه کنند. ما در زمان خود، در مکانی که انتخاب می کنیم و لحظه انتخاب خود، با قدرت و دقت پاسخ خواهیم داد ".

تهدید رئیس جمهور "لحظه انتخابی ما" یک روز بعد، در روز جمعه، 27 اوت، هنگامی رخ داد که ارتش ایالات متحده با یک حمله هوایی بدون سرنشین را علیه "طراح" انفجار اخیر داعش شاخه خراسان در ولایت ننگرهار، در شرق افغانستان انجام داد. ادعای ارتش آمریکا مبنی بر اینکه "هیچ تلفات غیرنظامی" در این حمله صورت نگرفته، با گزارش های زمینی مغایرت دارد. یکی از شاهدان افغان گفت: "ما دیدیم که ریکشا می سوزد." کودکان و زنان زخمی شدند و یک مرد، یک پسر و یک زن درجا کشته شدند. "ترس از حمله متقابل داعش-خراسان باعث تخریب بیشتر تلاشهای تخلیه شد زیرا سفارت آمریکا به شهروندان آمریکایی هشدار داد که فرودگاه را ترک کنند. رئیس جمهور **بایدن**

گفت: "این اعتصاب آخرین حمله نبود." در 29 آگوست، یک حمله هواپیمای بدون سرنشین دیگر آمریکا باعث کشته شدن یک خانواده ده نفره در کابل شد. اولین حمله مرگبار بدون سرنشین در تاریخ در 7 اکتبر 2001 در افغانستان رخ داد، هنگامی که سیا ملا عمر رهبر طالبان را "با 98 درصد احتمال می داد" شنا سایی کرد، اما موشک Hellfire که توسط یک هواپیمای بدون سرنشین پراد یاتور پرتاب شد، دو مرد ناشناس را در حالی کشته بود. ملا عمر فرار کرد. این دو مورد اخیر از "نیرو و دقت" که توسط بایدن دستور داده شد بیست سال بعد پایان فرض جنگ در همان زمان آغاز شده را مشخص کرد. پرونده مداخله چندان بهتر نبوده و در واقع اسنادی که توسط **دانیل هیل** افشاگر افشا شده است، ثابت می کند که دولت ایالات متحده می داند که (90 درصد قربانیان حمله هواپیماهای بدون سرنشین آن اهداف مورد نظر نیستند یا اشخاص مجرم نیستند

زمری احمدی، که در حمله هواپیمای بدون سرنشین 29 آگوست در کابل به همراه **9** نفر از اعضای خانواده اش، که هفت نفر از آنها کودک خردسال بودند، کشته شده بودند، در یک سازمان بشردوستانه مستقر در کالیفرنیا مشغول به کار بودند و برای ورود به آمریکا درخواست ویزا کرده بود. برادرزاده احمدی ناصر، نیز در همین حمله کشته شد. ناصر با نیروهای ویژه ایالات متحده در شهر هرات افغانستان کار کرده بود و همچنین به عنوان نگهبان کنسولگری آمریکا در آنجا خدمت کرده بود. در آن روز اعضای خانواده و دوستان بازمانده احمدی با ایالات متحده چه نسبتی داشتند، دود شد. یکی از خویشاوندانش که در مراسم تشییع جنازه حضور داشت می گوید: "آمریکا قاتل مسلمانان در هر مکان و هر زمان است." "امیدوارم همه کشورهای اسلامی در دیدگاه خود که جنایتکار است آمریکا متحد شوند." یکی دیگر از عزاداران، یکی از همکاران احمدی، گفت: "ما اکنون بیشتر از هواپیماهای بدون سرنشین می ترسیم تا از طالبان." "معماران جنگ علیه ترور"، "حداقل از سال 2009. به لطف ویکی لیکس، ما به سند CIA از آن سال دسترسی داریم، که عملیات هدف گذاری با ارزش بالا را به یک ابزار موثر ضد شورش تبدیل می کند. در میان "یافته های کلیدی" در گزارش سیا، تحلیلگران نسبت به پیامدهای منفی ترور به اصطلاح اهداف سطح بالا (HLT) هشدار می دهند. "تأثیر منفی بالقوه عملیات HLT شامل افزایش سطح حمایت شورشیان ...، تقویت پیوندهای یک گروه مسلح با مردم، رادیکالیزاسیون رهبران باقی مانده یک گروه شورشی، ایجاد خلاء که گروههای رادیکال تر می توانند وارد آن شوند، و تشدید یا کاهش تشدید درگیری به شیوه هایی که به نفع شورشیان است

افسران عالی رتبه ای که این سیاست ها را اجرا می کنند بارها به حقایق آشکاری که سیا در یک گزارش محرمانه نگه داشته اند یا اعتراف کرده اند. در سال 2013، ژنرال **جیمز ای. کارترایت**، نایب رئیس ستاد مشترک نیروهای مسلح به شورای شیکاگو در امور جهانی، در نیویورک تایمز گزارش داد، "ما شاهد این ضربه برگشتی هستیم.

اگر شما قصد کشتن خود را دارید. راهی برای حل، مهم نیست که چقدر دقیق باشید، شما مردم را ناراحت خواهید کرد حتی اگر آنها هدف قرار نگیرند. "ژنرال استنلی مک کریستال، فرمانده وقت نیروهای آمریکایی و ناتو در افغانستان در مصاحبه ای در سال (2010) در **رولینگستون**، تصور کرد که "برای هر فرد بی گناهی که می کشید، (10) دشمن جدید برای خود در حملاتی که به دستور رئیس جمهور بایدن در (27 و 29) آگوست دستور داده بود، ایجاد کرد. وقتی پیامدهای فاجعه بار سیاست های یک کشور به وضوح قابل پیش بینی و بدیهی است اجتناب ناپذیر است، عمدی است. آنچه در مورد افغانستان اتفاق افتاده، یک سری اشتباهات یا نیت های خوب نیست، بلکه جنایت است. **جورج اورول** در **رمان خود**، «1984»، آینده ای دستوری را پیش بینی کرد که در آن جنگها دائماً درگیر می شدند و به هیچ وجه قصد پیروزی یا حل آن را نداشتند. "مجتمع نظامی-صنعتی". **جولیان آسائز**، بنیانگذار **ویکی لیکس** با اشاره به اینکه این پیش بینی های وحشتناک محقق شده است، در سال 2011 گفت: "هدف این است که از افغانستان برای شستن پول از پایگاه های مالیاتی ایالات متحده و اروپا از طریق افغانستان استفاده شود و دوباره به دست نخبگان امنیتی فراموشی برسد. هدف یک جنگ بی پایان است، نه یک جنگ موفق". نه، جنگ تمام نشده است. از ملتی که باید وعده جبران بدهد و از مردم افغانستان طلب بخشش کند، کودکانی که با عصبانیت می گویند: "ما نمی بخشیم. ما فراموش نخواهیم کرد. ما شما را شکار خواهیم کرد و به شما پول می دهیم" و در عین حال متعهد به تداوم شرایط است. که تروریسم را تحریک می کند، طعنه جدایی "و به داعش شاخه خراسان: ما هنوز با شما تمام نشده ایم".

به نظر می رسد در دوگانگی ساده سیاست حزبی ایالات متحده، مسئله فقط این است که آیا باید رئیس جمهور فعلی را مقصر دانست یا باید مجوز داد و تقصیر را برگردن رئیس قبلی خود انداخت. این بحثی است که نه تنها بی ربط بلکه فرار خطرناکی از مسئولیت است. 20 سال جنایت جنگی بسیاری را شریک می کند. در سال 1972، **خاخام آبراهام جاشوا هشل** نوشت: "از نظر اخلاقی، هیچ محدودیتی برای نگرانی که باید برای رنج انسان ها احساس کرد وجود ندارد. بی تفاوتی به شر بدتر از خود شر است [و] در یک جامعه آزاد، برخی مجرم هستند، اما همه مسئول هستند." همه ما در ایالات متحده، سیاستمداران، رای دهندگان، مالیات دهندگان، سرمایه گذاران و حتی کسانی که اعتراض کردند و در برابر آن مقاومت کردند، مسئول 20 سال جنگ در افغانستان هستیم. همه ما نیز مسئول پایان دادن به آن هستیم.

با تقدیم احترامات «2021-09-09»